Ziekte van Ménière: Aanpassing van de Duodecim richtlijn naar de Belgische zorgcontext Focus: Diagnose en medicamenteuze behandeling

Haio: HOORNAERT Nicole , KUL
Promotor: VAN NULAND Marc , KUL
Praktijkopleider: Broeckaert Ophélie

Context: De huidige Duodecim richtlijn over de ziekte van Ménière aanpassen aan de huidige wetenschappelijke evidentie door de aanbevelingen aan te passen of te behouden.

Onderzoeksvraag: Wat zijn de diagnostische criteria/onderzoeken bij de ziekte van Ménière? Waaruit bestaat de medicamenteuze behandeling van de ziekte van Ménière?

Methode: De aanbevelingen werden op basis van twee bestaande richtlijnen opgesteld met het gebruik van de ADAPTE-procedure. De onderwerpen die in aanmerking kwamen voor aanpassing waren diagnose en medicamenteuze behandeling. In totaal werden er vier aanbevelingen geformuleerd. Om deze aanbevelingen te evalueren werd een peer review uitgevoerd met een onderzoekspanel bestaande uit huisartsen en NKO-artsen. Het onderzoekspanel scoorde elke aanbeveling met gebruik van een Likert schaal. Deze score peilde de toepasbaarheid van de aanbevelingen en vormde de mate van consensus. Een aanbeveling werd behouden als de consensus ?75% was en indien

Resultaten: 1) Er werden vier diagnostische criteria geformuleerd wanneer de ziekte van Ménière vermoed kan worden. Daarbovenop bestaat ook de mogelijkheid om een MRI uit te voeren bij de ziekte van Ménière (Grade 2C). 2) Bètahistine is niet effectiever dan placebo, maar wel een veilig geneesmiddel. Een proefbehandeling met bètahistine gedurende 3 maanden is dan ook een optie. Wanneer er dan geen gewenst effect optreedt, dient bètahistine gestaakt te worden (Grade 2C). 3) Diuretica worden niet aangeraden omwille van de nevenwerkingen (Grade 2C). 4) Anti-emetica is een veilige behandeling tijdens een acute opstoot van draaiduizeligheid tegen nausea (Grade 2B).

Conclusie: Momenteel is er weinig gekend over de etiologie van de ziekte waardoor er weinig evidentie bestaat om medicamenteuze behandeling te onderbouwen. Er bestaat nog geen gouden standaard om de ziekte van Ménière te diagnosticeren. Desondanks kunnen deze aanbevelingen gebruikt worden ter ondersteuning van het praktijkbeleid omtrent de ziekte van Ménière en als bouwsteen dienen voor meer gericht onderzoek in de toekomst.